

ΛΙΑΝ ΜΟΡΙΑΡΤΙ

Συγγραφέας των μπεστ σέλερ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ και ΜΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΨΕΜΑΤΑ
με πάνω από 6 εκατομμύρια αντίτυπα σε 41 γλώσσες

αλήθειες και ενοχές

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TRULY MADLY GUILTY

Από τις Εκδόσεις Macmillan, Σύντνεϊ 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αλήθειες και ενοχές**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Liane Moriarty

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βάσια Τζανακάρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Liane Moriarty, 2016

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Hayden Verry/Arcangel Images,
Gumenyuk Dmitriy/Shutterstock, Robert Lambert/Arcangel Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2138-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2139-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΙΑΝ ΜΟΡΙΑΡΤΙ

αδελφές
και
ενοχές

Μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

Στην Τζάκι

Μουσική είναι η σιωπή ανάμεσα στις νότες.

ΚΛΟΝΤ ΝΤΕΜΠΙΣΙ

Η ιστορία αυτή αρχίζει με ένα μπάριμπεκιου», είπε η Κλέμενταϊν. Το μικρόφωνο έκανε τη φωνή της να ακούγεται πιο δυνατή και στρωτή, πιο αυταρχική, σαν να την είχαν περάσει από photoshop. «Ένα συνηθισμένο μπάριμπεκιου με τους γείτονες, σε μια συνηθισμένη πίσω αυλή».

Ε, όχι και συνηθισμένη, σκέφτηκε η Έρικα. Σταύρωσε τα πόδια, βάζοντας το ένα πίσω από τον αστράγαλο, και ρούφηξε τη μύτη της. Κανείς δε θα αποκαλούσε την πίσω αυλή του Βιντ συνηθισμένη.

Η Έρικα καθόταν κάπου στη μέση της τελευταίας σειράς του κοινού, σε μια αίθουσα εκδηλώσεων που επικοινωνούσε με την όμορφα ανακαινισμένη τοπική βιβλιοθήκη, σε ένα προάστιο σαράντα πέντε λεπτά από την πόλη – και όχι τριάντα, όπως είπε ο υπάλληλος της εταιρείας ταξί, από τον οποίο θα περίμενες να έχει κάποια γνώση επί του θέματος.

Καμιά εικοσαριά άνθρωποι απάρτιζαν το κοινό, αν και υπήρχαν σπαστές καρέκλες για τους διπλάσιους. Οι περισσότεροι ήταν ηλικιωμένοι, με ζωηρά, γεμάτα προσμονή, πρόσωπα. Ήταν έξυπνοι, ενημερωμένοι άνθρωποι τρίτης ηλικίας, οι οποίοι είχαν έρθει αυτό το βροχερό (μήπως θα σταματούσε και ποτέ η βροχή;) πρωινό για να αποκτήσουν καινούργιες, συναρπαστικές πληροφορίες στην τοπική Συνάντηση για τα Ζητήματα της Κοινότητας. Ήθελαν να μπορούν να πουν στα παιδιά και τα εγγόνια τους: «Άκουσα μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα γυναίκα σήμερα».

Προτού έρθει η Έρικα, μπήκε στο site της βιβλιοθήκης για να δει πώς περιέγραφε την ομιλία της Κλέμενταϊν. Το κείμενο ήταν σύντομο και όχι ιδιαίτερα κατατοπιστικό: *Ακούστε τη μη-*

τέρα και γνωστή τσελίστρια από το Σίντνεϊ Κλέμενταϊν Χαρτ να μοιράζεται την ιστορία της: «Μια συνηθισμένη μέρα».

Όντως η Κλέμενταϊν ήταν «γνωστή τσελίστρια»; Φαινόταν λίγο τραβηγμένο.

Το εισιτήριο των πέντε δολαρίων για τη σημερινή εκδήλωση περιελάμβανε δύο ομιλίες, ένα πεντανόστιμο σπιτικό πρωινό με τσάι και, ταυτόχρονα, ήταν λαχνός που σου έδινε τη δυνατότητα να κερδίσεις κάποιο δώρο. Η ομιλήτρια μετά την Κλέμενταϊν θα αναφερόταν στο αμφιλεγόμενο πλάνο του δημοτικού συμβουλίου σχετικά με την αναμόρφωση της πισίνας της περιοχής. Η Έρικα άκουγε τον μακρινό, αμυδρό ήχο φλιτζανιών και πιάτων που τοποθετούνταν για το πρωινό. Κρατούσε τον λαχνό για να μην τον χάσει. Δεν μπορούσε να κάνει τον κόπο να τον βάλει στην τσάντα και μετά, όταν θα έκαναν την κλήρωση, να πρέπει να τον βρει. Μπλε, Ε 24. Δεν έδειχνε για λαχνός που κέρδιζε.

Η κυρία που καθόταν ακριβώς μπροστά από την Έρικα είχε γείρει το γκρτζο κατσαρομάλλικο κεφάλι της στο πλάι, με έναν τρόπο που έδειχνε κατανόηση και ενδιαφέρον, έτοιμη να συμφωνήσει με όσα θα έλεγε η Κλέμενταϊν. Η ετικέτα από τον γιακά του πουκαμίσου της είχε γυρίσει προς τα έξω. Μέγεθος δώδεκα. Από το Target. Η Έρικα άπλωσε το χέρι και την έβαλε μέσα.

Η κυρία έστρεψε το κεφάλι της.

«Ετικέτα», ψιθύρισε η Έρικα.

Η κυρία χαμογέλασε εν είδει ευχαριστίας και η Έρικα είδε τον σβέρκο της να κοκκινίζει ελαφρώς. Ο νεότερος άντρας που καθόταν δίπλα της, ίσως ο γιος της, που φαινόταν γύρω στα σαράντα, είχε ένα τατουάζ barcode στον δικό του, μαυρισμένο, σβέρκο, σαν να ήταν προϊόν σούπερ μάρκετ. Υποτίθεται ότι ήταν αστείο; Ειρωνικό; Συμβολικό; Η Έρικα ήθελε να του πει ότι, στην πραγματικότητα, ήταν βλακώδες.

«Ήταν ένα συνηθισμένο κυριακάτικο απομεσήμερο», είπε η Κλέμενταϊν.

Αξιοσημείωτη επανάληψη της λέξης «συνηθισμένο». Η Κλέ-

μενταϊν μάλλον είχε αποφασίσει ότι ήταν σημαντικό να κάνει αυτούς τους συνηθισμένους ανθρώπους στα συνηθισμένα προάστιά τους να ταυτιστούν. Η Έρικα φαντάστηκε την Κλέμενταϊν να κάθεται στο μικρό τραπέζι της τραπεζαριάς της ή, ίσως, στο άφτιαχτο γραφείο-αντίκα του Σαμ, στο διακοσμημένο σε ρουστίκ στιλ σπίτι από ψαμμόλιθο, που βρισκόταν σε μια σειρά όμοιων κατοικιών και είχε μικρή θέα στη θάλασσα, και να γράφει τον λόγο της, προσανατολισμένο στην κοινότητα, ενώ μασουλάει την άκρη του στιλό της και ρίχνει τα πλούσια σκούρα μαλλιά της πάνω από τον ώμο της για να τα χαϊδέψει με τον αισθησιακό, ελαφρώς ικανοποιημένο τρόπο της, σαν να είναι η Ραουντζέλ, ενώ σκέφτεται: *συνηθισμένο*.

Στ' αλήθεια, Κλέμενταϊν, πώς θα κάνεις τους συνηθισμένους ανθρώπους να καταλάβουν;

«Ήταν αρχές του χειμώνα. Μια κρύα, μελαγχολική μέρα», συνέχισε η Κλέμενταϊν.

Τι στο... Η Έρικα αναδεδύθηκε στη θέση της. Η μέρα ήταν πανέμορφη. «Έξοχη» ήταν η λέξη που είχε χρησιμοποιήσει ο Βιντ.

Ή ίσως «λαμπρή». Μια τέτοια λέξη, τέλος πάντων.

«Ο αέρας ήταν τσουχτερός», είπε η Κλέμενταϊν και τρεμούλιασε κιόλας θεατρικά –και σίγουρα αχρείαστα–, ενώ στην αίθουσα είχε τόση ζέση, που ένας άντρας μερικές σειρές μπροστά από την Έρικα φαινόταν να έχει ναρκωθεί και να τον έχει πάρει ο ύπνος. Είχε τα πόδια του απλωμένα, τα χέρια του σφιχτά δεμένα πάνω στην κοιλιά του και το κεφάλι ριγμένο πίσω, σαν να κοιμόταν σε κάποιο αόρατο μαξιλάρι. Ίσως να είχε πεθάνει.

Μπορεί η μέρα του μπάριμπεκιου να ήταν δροσερή, σίγουρα όμως δεν ήταν μελαγχολική. Η Έριξα ήξερε ότι οι αφηγήσεις των αυτοπτών μαρτύρων ήταν γνωστές για την αναξιοπιστία τους, επειδή οι άνθρωποι πιστεύουν ότι απλώς πατούν το rewind στο μαγνητοφωνάκι που είναι εγκατεστημένο στο κεφάλι τους, στην πραγματικότητα όμως είναι το ίδιο το μυαλό τους που κατασκευάζει τις αναμνήσεις. Με άλλα λόγια, χτίζουν τις δικές

τους αφηγήσεις. Κι έτσι, όταν η Κλέμενταϊν θυμόταν το μπάρμπεκιου, θυμόταν μια κρύα, μελαγχολική μέρα.

Όμως η Κλέμενταϊν έκανε λάθος. Η Έρικα θυμόταν (θυμόταν· δεν το κατασκεύαζε σε καμιά περίπτωση) ότι το πρωί πριν από το μπάρμπεκιου ο Βιντ έσκυψε στο παράθυρο του αυτοκινητού της. «Έξοχη μέρα, ε;» της είπε.

Η Έρικα ήταν απόλυτα βέβαιη ότι αυτό της είπε.

Ή ίσως «λαμπρή».

Πάντως ήταν μια λέξη με θετικές συνδηλώσεις. Γι' αυτό ήταν οίγουρη.

(Μακάρι η Έρικα να είχε πει «Ναι, Βιντ, είναι όντως έξοχη/λαμπρή μέρα σήμερα» και να είχε πατήσει ξανά το γκάζι.)

«Θυμάμαι ότι είχα ντύσει τα κοριτσάκια μου ιδιαίτερα ξεστά», άκουσε τώρα την Κλέμενταϊν.

Μάλλον ο Σαμ είχε ντύσει τα κορίτσια, σκέφτηκε η Έρικα.

Η Κλέμενταϊν ξερόβηξε και έπιασε τις πλευρές του αναλογίου και με τα δυο χέρια της. Το μικρόφωνο ήταν τοποθετημένο πολύ ψηλά για εκείνη, έτσι φαινόταν σαν να στεκόταν στις μύτες προσπαθώντας να πλησιάσει το στόμα της. Ο λαιμός της τεντωνόταν, τονίζοντας το προσφάτως αδυνατισμένο πρόσωπό της.

Η Έρικα αναμετρήθηκε με τη σκέψη να πλησιάσει σιγά σιγά, άκρη άκρη, να τρέξει κοντά της και να φτιάξει το μικρόφωνο. Θα της έπαιρνε μόνο ένα δευτερόλεπτο. Φαντάστηκε την Κλέμενταϊν να της σκάει ένα χαμόγελο ευγνωμοσύνης. «*Ευτυχώς που το έκανες*», θα έλεγε μετά, την ώρα που θα έπιναν καφέ. «*Πραγματικά με έσωσες*».

Μόνο που η Κλέμενταϊν δεν ήθελε την Έρικα εκεί σήμερα. Η Έρικα πρόσεξε τη φευγαλέα έντρομη έκφραση στο πρόσωπό της, όταν της είπε ότι θα ήθελε να έρθει να την ακούσει, αν και η Κλέμενταϊν επανήλθε γρήγορα και της είπε ότι δεν υπήρχε πρόβλημα, πολύ ωραία, τι καλά, θα μπορούσαν μετά να πιουν καφέ στο τοπικό εμπορικό κέντρο.

«Ήταν πρόσκληση της τελευταίας στιγμής», συνέχισε η Κλέ-

μενταϊν. «Το μπάριμπεκιου. Δεν ξέραμε τους οικοδεσπότες μας και πολύ καλά. Ήταν... φίλοι φίλων». Κοίταξε το αναλόγιο σαν να είχε χάσει το σημείο όπου βρισκόταν. Είχε μαζί της μια μικρή στοίβα χειρόγραφες κάρτες, στο μέγεθος μιας παλάμης, όταν ανέβηκε στο αναλόγιο. Εκείνες οι κάρτες είχαν κάτι το θλιβερό, λες και η Κλέμενταϊν είχε θυμηθεί αυτή τη χρήσιμη λεπτομέρεια από τα μαθήματα ρητορικής στο σχολείο. Πρέπει να τις είχε κόψει με ψαλίδι. Όχι με το ψαλίδι της γιαγιάς της, με τη μαργαριταρένια λαβή. Εκείνο είχε χαθεί.

Ήταν παράξενο να βλέπει την Κλέμενταϊν στη σκηνή χωρίς το τσέλο της. Φαινόταν τόσο συμβατική με το μπλε τζιν και το λουλουδάτο μπλουζάκι του καλού κοριτσιού. Κλασικό ντύσιμο μαμάς προαστίων. Τα πόδια της Κλέμενταϊν ήταν πολύ κοντά για να φοράει τζιν και φαίνονταν ακόμη πιο κοντά με μπαλαρίνες σαν κι αυτές που φορούσε σήμερα. Τι να κάνουμε, αλήθεια ήταν. Φαινόταν σχεδόν –αν και έμοιαζε πολύ προδοτικό να χρησιμοποιεί μια τέτοια λέξη για την Κλέμενταϊν– κιτς, όταν ανέβηκε στο αναλόγιο. Όταν έπαιζε, μάξευε ψηλά τα μαλλιά της, φορούσε ψηλοτάκουνα και ντυνόταν στα μαύρα: μακριές φούστες από αέρινα υφάσματα, αρκετά φαρδιές ώστε να μπορεί να χωράει το τσέλο ανάμεσα στα γόνατά της. Καθόταν με το κεφάλι σκυμμένο τρυφερά και με πάθος πάνω από το τσέλο της, σαν να το αγκάλιαζε, με μια μακριά μπούκλα να πέφτει λίγο πιο πάνω από τις χορδές της, με το χέρι της λυγισμένο σε εκείνη την παράξενη, γεωμετρική γωνία, και φαινόταν πάντα πολύ αισθησιακή, πολύ εξωτική, πολύ ξένη στην Έρικα. Κάθε φορά που έβλεπε την Κλέμενταϊν να παίζει, ακόμη και έπειτα από τόσα χρόνια, η Έρικα αναπόφευκτα βίωνε μια αίσθηση παραπλήσια με απώλεια, σαν να λαχταρούσε κάτι άπιαστο. Πάντα υπέθετε ότι εκείνη η αίσθηση μαρτυρούσε κάτι πιο περίπλοκο και ενδιαφέρον από φθόνο, επειδή δεν την ενδιέφερε καθόλου να παίζει κάποιο μουσικό όργανο. Ίσως όμως και όχι. Ίσως όλα να κατέληγαν στον φθόνο.

Το ότι έβλεπε την Κλέμενταϊν εδώ, να εκφωνεί αυτόν τον γε-

μάτο δισταγμό και σίγουρα άσκοπο λόγο σε αυτή τη μικρή αίθουσα, με θέα στο πολυσύχναστο πάρκινγκ αυτοκινήτων του εμπορικού κέντρου, αντί για τις ψηλοτάβανες συναυλιακές αίθουσες όπου έπαιζε κανονικά, έδινε στην Έρικα την ίδια ντροπιαστική ικανοποίηση που ένιωθε όταν έβλεπε σε κάποιο περιοδικό μια σταρ του σινεμά χωρίς μακιγιάζ: Δεν είσαι και τόσο ξεχωριστή τελικά.

«Έτσι υπήρχαν έξι ενήλικες εκεί εκείνη τη μέρα», είπε η Κλέμενταϊν. Ξερόβηξε, ταλαντεύτηκε λίγο προς τα πίσω πάνω στις φτέρνες της και μετά ξανά προς τα εμπρός. «Έξι ενήλικες και τρία παιδιά».

Και ένα σκυλί που γάβγιζε, σκέφτηκε η Έρικα. Γαβ, γαβ, γαβ.

«Όπως είπα, δεν ξέραμε και πολύ καλά τους οικοδεσπότες μας, αλλά περνούσαμε ωραία, διασκεδάσαμε».

Εσύ διασκεδάαζες, σκέφτηκε η Έρικα. Εσύ.

Θυμόταν το καθάριο, δυνατό σαν καμπάνα, γέλιο της Κλέμενταϊν να ξεσπά ταυτόχρονα με το σιγανό χαχανητό του Βιντ. Έβλεπε τα πρόσωπα των ανθρώπων να μπαινοβγαίνουν στις ακαθόριστες σκιές, τα μάτια τους σαν μαύρες λίμνες, τα δόντια τους να προβάλλουν φευγαλέα.

Είχαν αργήσει να ανάψουν τα έξω φώτα εκείνο το απόγευμα, σε εκείνη την ανεκδιήγητη αυλή.

«Θυμάμαι ότι σε κάποια φάση ακούγαμε μουσική», έλεγε η Κλέμενταϊν. Κοίταξε το αναλόγιο μπροστά της και μετά σήκωσε ξανά το βλέμμα σαν να έβλεπε κάτι στο βάθος του ορίζοντα. Το βλέμμα της ήταν κενό. Δεν έμοιαζε με μαμά προαστίων τώρα. «Το *Après un Reve* του Γάλλου συνθέτη Γκαμπριέλ Φορέ». Φυσικά, το είπε με τη σωστή γαλλική προφορά. «Είναι υπέροχο κομμάτι. Έχει μια εξαίσια αίσθηση πένθους».

Σταμάτησε. Άραγε αισθάνθηκε ότι το κοινό της αναδεύτηκε στις θέσεις του, ότι ένιωσε άβολα; «Εξαίσιο πένθος» δεν ήταν κατάλληλη φράση γι' αυτό το κοινό, ήταν υπερβολική, πολύ κουλτουριάρικη. Κλέμενταϊν, αγάπη μου, είμαστε πολύ συνηθισμέ-

νοι για τις διανοουμενίστικες αναφορές σου σε Γάλλους συνθέτες. Άλλωστε, άκουσαν και το *November Rain* των Guns N' Roses εκείνη τα νύχτα. Όχι και τόσο βαριά κουλτούρα.

Το *November Rain* δεν είχε κάποια σχέση με την αποκάλυψη της Τίφανι; Ή μήπως αυτό έγινε πιο πριν; Πότε ακριβώς αποκάλυψε η Τίφανι το μυστικό της; Ήταν τότε που το απόγευμα έγινε ρευστό και άρχισε να γλιστράει;

«Είχαμε πει», είπε η Κλέμενταϊν. «Αλλά κανείς μας δεν ήταν μεθυσμένος. Ίσως λίγο ζαλισμένοι».

Το βλέμμα της συνάντησε της Έρικα, σαν να ήξερε ακριβώς πού καθόταν εξαρχής και απέφευγε να την κοιτάξει, αλλά τώρα είχε πάρει τη συνειδητή απόφαση να την αναζητήσει. Η Έρικα ανταπέδωσε το βλέμμα και προσπάθησε να χαμογελάσει, σαν φίλη, η πιο στενή φίλη της Κλέμενταϊν, η νονά των παιδιών της, αλλά ένιωσε το πρόσωπό της παραλυμένο, σαν να είχε πάθει εγκεφαλικό.

«Τέλος πάντων, ήταν πολύ αργά το απόγευμα και όλοι ετοιμαζόμασταν για το επιδόρπιο, όλοι γελούσαμε», είπε η Κλέμενταϊν. Πήρε το βλέμμα της από της Έρικα για να κοιτάξει κάποιον άλλον στο κοινό, στην μπροστινή σειρά, και της φάνηκε απαξιωτικό, σχεδόν σκληρό. «Με κάτι, δε θυμάμαι τι».

Η Έρικα ένιωσε ζαλάδα· μια αίσθηση κλειστοφοβίας. Η αίθουσα είχε γίνει αφόρητα πνιγηρή.

Ξαφνικά την κυρίευσε η ανάγκη να βρεθεί έξω. Άντε πάλι, σκέφτηκε. *Αρχίσουμε ξανά.* Η αντίδραση «ή θα παλέψεις ή θα φύγεις». Ενεργοποίηση του συμπαθητικού νευρικού συστήματός της. Μια αλλαγή στη χημεία του εγκεφάλου. Αυτό ήταν. Απολύτως φυσικό. Παιδικό τραύμα. Είχε διαβάσει όλη τη βιβλιογραφία. Ήξερε ακριβώς τι της συνέβαινε, αλλά η γνώση αυτή δεν έκανε καμία διαφορά. Το σώμα της την πρόδωσε αμέσως. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Τα χέρια της έτρεμαν. Μπορούσε να μυρίσει την παιδική της ηλικία, βαριά και αληθινή, στα ρουθούνια της: υγρασία, μούχλα και ντροπή.

«Μην προσπαθείς να πνίξεις τον πανικό. Αντιμετώπισέ τον. Κινήσου μέσα του!» της είχε πει η ψυχολόγος της.

Η ψυχολόγος της ήταν εξαιρετική, άξιζε μέχρι τελευταίας δεκάρας, αλλά, για όνομα του Θεού, πώς να κινηθείς, όταν δεν υπάρχει χώρος πουθενά, ούτε πάνω ούτε κάτω, όταν δεν μπορείς να κάνεις βήμα χωρίς να νιώσεις το σπογγώδες έδαφος να υποχωρεί κάτω από τα πόδια σου;

Σηκώθηκε τραβώντας τη φούστα που είχε κολλήσει στο πίσω μέρος των μηρών της. Ο τύπος με το barcode γύρισε και της έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο του. Η κατανόηση και το ενδιαφέρον στα μάτια του τη σόκαρε ελαφρώς – σαν να έβλεπε τα ανησυχητικά έξυπνα μάτια ενός πιθήκου.

«Συγγνώμη», ψιθύρισε η Έρικα. «Πρέπει να...» ψέλλισε, έδειξε το ρολόι της και πέρασε πλάγια πίσω του, προσπαθώντας να μην αγγίξει το πίσω μέρος του κεφαλιού του με το πανωφόρι της.

Μόλις έφτασε στο πίσω μέρος της αίθουσας, άκουσε την Κλέμενταϊν να μιλάει. «Θυμάμαι ότι κάποια στιγμή η φίλη μου φώναξε το όνομά μου. Πολύ δυνατά. Ποτέ δε θα ξεχάσω τον ήχο», έλεγε τώρα.

Η Έρικα σταμάτησε με το χέρι στην πόρτα και την πλάτη γυρισμένη στην αίθουσα. Η Κλέμενταϊν πρέπει να είχε σκύψει προς το μικρόφωνο, επειδή ξαφνικά η φωνή της πλημμύρισε την αίθουσα. «Φώναξε: Κλέμενταϊν!»

Η Κλέμενταϊν ήταν πάντα εξαιρετική στις μιμήσεις, ως μουσικός έπιανε τους ακριβείς επιτονισμούς στις φωνές των ανθρώπων. Η Έρικα άκουσε τον αγνό τρόμο και τη διαπεραστική επίταξη της μίας εκείνης λέξης. «Κλέμενταϊν!»

Ήξερε ότι η ίδια ήταν η φίλη που φώναξε το όνομα της Κλέμενταϊν εκείνο το βράδυ, αλλά δεν το θυμόταν. Δεν υπήρχε τίποτα, παρά μόνο ένα ολόλευκο κενό εκεί όπου θα έπρεπε να βρίσκεται η ανάμνηση, και, αν δεν μπορούσε να θυμηθεί μια τέτοια στιγμή, τότε αυτό φανέρωνε ένα πρόβλημα, μια ανωμαλία, μια ασυνέπεια: μια εξαιρετικά σημαντική και ανησυχητική ασυνέπεια.

Το κύμα του πανικού έφτασε στο ξενίθ και παραλίγο να την κάνει να χάσει τη γη κάτω από τα πόδια της. Κατέβασε το χερούλι της πόρτας και βγήκε παραπατώντας στην αμείλικτη βροχή.

2

Πήγες στη συνάντηση;» ρώτησε ο ταξιτζής, καθώς γύριζε την Έρικα στην πόλη. Της χαμογέλασε από το καθρεφτάκι με έναν τρόπο πατρικό, σαν να ήταν χαριτωμένο το πώς δούλευαν οι γυναίκες στις μέρες μας, ντυμένες με αυστηρά ταγέρ, σχεδόν σαν να ήταν κανονικές επαγγελματίες.

«Ναι», απάντησε η Έρικα και άφησε με δύναμη τη βρεγμένη ομπρέλα της στο δάπεδο του ταξί. «Τα μάτια σου στον δρόμο, σε παρακαλώ».

«Μάλιστα, κυρία!» Ο ταξιτζής έφερε τα δυο του δάχτυλα στο μέτωπο, κάνοντας έναν ψεύτικο χαιρετισμό.

«Βρέχει», είπε η Έρικα αμυντικά. Έδειξε τις σταγόνες που χτυπούσαν μανιασμένα το παρμπρίζ. «Οι δρόμοι γλιστρούν».

«Μόλις πήγα έναν μπούφο στο αεροδρόμιο», ανέφερε ο ταξιτζής.

Σταμάτησε να μιλάει, καθώς άλλαξε λωρίδα, με το ένα χοντρό χέρι του στο τιμόνι, το άλλο απλωμένο χαλαρά στο πίσω μέρος του καθίσματος του συνοδηγού.

«Είπε πως όλη αυτή η βροχή έχει να κάνει με την κλιματική αλλαγή και του είπα, έι, φίλος, φίλος, δεν έχει καμία σχέση με την κλιματική αλλαγή. Είναι η Λα Νίνια! Ξέρεις για τη Λα Νίνια; Για το Ελ Νίνιο και τη Λα Νίνια; Φυσικά φαινόμενα! Συμβαίνουν εδώ και χιλιάδες χρόνια!»

«Έτσι είναι», είπε η Έρικα. Ευχόταν να ήταν μαζί της ο Όλιβερ. Θα έκανε εκείνος αυτή τη συζήτηση για λογαριασμό της.

Γιατί οι ταξιτζήδες επέμεναν τόσο πολύ να μορφώνουν τους πελάτες τους;

«Ναι. Λα Νίνια», είπε ο ταξιτζής με μία κάπως μεξικάνικη προφορά. Προφανώς του άρεσε ο ήχος αυτός. «Σπάσαμε το ρεκόρ, ε; Οι περισσότερες συνεχόμενες βροχερές μέρες στο Σίντνεϊ από το 1932. Μπράβο μας!»

«Ναι», είπε η Έρικα. «Μπράβο μας».

Ήταν το 1931, δεν ξεχνούσε ποτέ αριθμούς, αλλά δεν υπήρχε λόγος τώρα να τον διορθώσει.

«Νομίζω ότι ήταν το 1931». Δεν μπόρεσε να κρατηθεί. Ήταν ελάττωμα του χαρακτήρα της. Το ήξερε.

«Ναι, αυτό, 1931», είπε ο οδηγός, σαν να είχε πει αυτό εξαρχής. «Και πριν από αυτό ήταν είκοσι τέσσερις μέρες το 1893. Είκοσι τέσσερις μέρες σερί! Ας ελπίσουμε να μη σπάσουμε κι εκείνο το ρεκόρ... Λες να το σπάσουμε;»

«Ας ελπίσουμε πως όχι», είπε η Έρικα. Πέρασε το δάχτυλό της στο μέτωπό της. Ήταν ιδρώτας αυτό ή βροχή;

Είχε ηρεμήσει, καθώς περίμενε το ταξί μες στη βροχή έξω από τη βιβλιοθήκη. Η ανάσα της ήταν σταθερή ξανά, αλλά το στομάχι της ακόμα ανακατευόταν· ένιωθε εξαντλημένη, καταβεβλημένη, σαν να είχε τρέξει μαραθώνιο.

Έβγαλε το κινητό της και έστειλε μήνυμα στην Κλέμενταϊν: *Συγγνώμη, έπρεπε να φύγω, πρόβλημα στη δουλειά, ήσουν φανταστική, τα λέμε μετά. Xxx*

Άλλαξε το «φανταστική» με «υπέροχη». Το «φανταστική» παραιτείται. Και δεν ήταν ακριβές. Πάτησε *αποστολή*.

Ήταν λανθασμένη απόφαση να αναλώσει πολύτιμο χρόνο από τη δουλειά της για να έρθει να ακούσει την ομιλία της Κλέμενταϊν. Είχε πάει όμως τόσο για να δείξει τη στήριξή της όσο και επειδή ήθελε να βάλει σε μια τάξη τα δικά της συναισθήματα γι' αυτό που συνέβη. Ήταν λες και η ανάμνηση εκείνου του απογεύματος ήταν ένα παλιομοδίτικο φιλμάκι και κάποιος είχε πάρει ένα ψαλίδι και είχε κόψει ορισμένα καρέ. Ούτε καν

ολόκληρα καρέ. Θραύσματα. Μικρά θραύσματα χρόνου. Ήθελε απλώς να τα συμπληρώσει χωρίς να παραδεχτεί σε κανέναν ότι δε θυμόταν τα πάντα.

Μια εικόνα του δικού της προσώπου στον καθρέφτη του μπάνιου τής ήρθε στο μυαλό, τα χέρια της που έτρεμαν δυνατά, καθώς προσπαθούσε να σπάσει στη μέση με τον αντίχειρά της το μικρό κίτρινο χάπι. Υποψιαζόταν ότι τα κενά μνήμης σχετίζονταν με το χαπάκι που είχε πάρει εκείνο το απόγευμα. Αλλά ήταν συνταγογραφημένο. Δεν είχε πάρει και κανένα ecstasy προτού πάει σε μπάρμπεκιου.

Θυμόταν ότι ένιωθε παράξενα, λίγο αποστασιοποιημένη, προτού πάνε στους γείτονες για το μπάρμπεκιου, αλλά ούτε αυτό δικαιολογούσε τα κενά. Μήπως είχε πει πολύ; Ναι. Είχε πει πολύ. *Αντιμετώπισε την πραγματικότητα, Έρικα. Σε είχε επηρεάσει το αλκοόλ. Ήσουν... μεθυσμένη.* Η Έρικα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι αυτή η λέξη θα μπορούσε να περιγράφει την ίδια, αλλά μάλλον έτσι είχαν τα πράγματα. Είχε αναμφίβολα μεθύσει – για πρώτη φορά στη ζωή της. Άρα μήπως τα κενά ήταν τα μπλακάουτ ενός αλκοολικού; Σαν της μαμάς και του μπαμπά του Όλιβερ; «Δεν μπορούν να θυμηθούν δεκαετίες ολόκληρες από τη ζωή τους», είχε πει κάποτε ο Όλιβερ μπροστά στους γονείς του και είχαν γελάσει και οι δυο εύθυμα υψώνοντας τα ποτήρια τους, όμως ο Όλιβερ δε χαμογελούσε.

«Λοιπόν, τι δουλειά κάνεις; Αν μου επιτρέπεις...» ρώτησε τώρα ο οδηγός του ταξί.

«Είμαι λογίστρια», απάντησε η Έρικα.

«Σοβαρά;» είπε ο ταξιτζής με υπερβολικό ενδιαφέρον. «Τι σύμπτωση, γιατί μόλις σκεφτόμουν...»

Το τηλέφωνο της Έρικα χτύπησε· ξαφνιάστηκε, όπως ξαφνιαζόταν κάθε φορά που χτυπούσε το τηλέφωνο. («Τηλέφωνο είναι, Έρικα», της έλεγε διαρκώς ο Όλιβερ. «Αυτό υποτίθεται ότι κάνει».) Είδε ότι ήταν η μητέρα της, το τελευταίο άτομο στον κόσμο στο οποίο ήθελε να μιλήσει εκείνη τη στιγμή, αλλά ο ταξι-

τζής αναδευόταν στο κάθισμά του, κοιτούσε εκείνη αντί για τον δρόμο, σχεδόν έγλειφε τα χείλια του από προσμονή για τις δωρεάν λογιστικές συμβουλές που θα έπαιρνε σε λίγο. Οι ταξιτζήδες ξέρουν λίγο απ' όλα. Ήθελε να της πει για ένα απίστευτο παραθυράκι του νόμου, για το οποίο είχε μάθει από έναν τακτικό πελάτη του. Η Έρικα δεν ήταν τέτοια λογίστρια. Το «παραθυράκι» δεν ήταν λέξη που εκτιμούσε. Ίσως η μητέρα της να ήταν το μη χείρον.

«Γεια σου, μαμά».

«Γεια σου! Δεν περίμενα να απαντήσεις!» Η μητέρα της ακουγόταν αγχωμένη και περιφρονητική ταυτόχρονα – καθόλου καλός οιωμός. «Ήμουν έτοιμη να σου αφήσω μήνυμα!» είπε η Σίλβια επιτιμητικά.

«Λυπάμαι που απάντησα», είπε η Έρικα. Πραγματικά λυπόταν.

«Προφανώς δε χρειάζεται να λυπάσαι. Απλώς πρέπει να κάνω μερικές προσαρμογές. Άκου τι θα γίνει: Εσύ άκου για λίγο κι εγώ θα κάνω πως σου αφήνω το μήνυμα που είχα ετοιμάσει».

«Εμπρός λοιπόν», είπε η Έρικα. Κοίταξε έξω τον βροχερό δρόμο, όπου μια γυναίκα έδινε μάχη με μια ομπρέλα που είχε βαλθεί να γυρίσει το μέσα έξω. Η Έρικα την παρατηρούσε, όταν η γυναίκα ξαφνικά, με εκπληκτικό τρόπο, έχασε την ψυχραιμία της, έχωσε την ομπρέλα σε έναν σκουπιδοτενεκέ, χωρίς να ελαττώσει το βήμα της, και συνέχισε να περπατάει μες στη βροχή. *Μπράβο σου*, σκέφτηκε η Έρικα, ενθουσιασμένη από αυτή την εικόνα. *Πέτα την. Πέτα την, την αναθεματισμένη!*

Η φωνή της μητέρας της δυνάμωσε στα αυτιά της σαν να κρατούσε τώρα αλλιώς το τηλέφωνο. «Θα άρχιζα κάπως έτσι: Έρικα, αγάπη μου, θα έλεγα, Έρικα αγάπη μου, ξέρω ότι δεν μπορείς να μιλήσεις τώρα επειδή είσαι στη δουλειά, που είναι κρίμα να είσαι κλεισμένη σε ένα γραφείο αυτή την όμορφη μέρα, όχι ότι είναι όμορφη μέρα, οφείλω να το παραδεχτώ, είναι απαίσια μέρα, για την ακριβεία, φρικτή, αλλά συνήθως τέτοια επο-

χή έχουμε λαμπρές μέρες και, όποτε ξυπνάω και κοιτάζω έξω τον γαλανό ουρανό, σκέφτομαι, αχ, Θεέ μου, τι κρίμα για την καημένη την Έρικα που είναι κλεισμένη στο γραφείο της τέτοια όμορφη μέρα... Αυτά σκέφτομαι, αλλά αυτό το τίμημα πληρώνεις για την επαγγελματική επιτυχία! Μακάρι να ήσουν δασοφύλακας ή να έκανες κάποια δουλειά έξω. Δε θα έλεγα δασοφύλακας, αυτό μου ήρθε τώρα, και βασικά ξέρω γιατί μου ήρθε, επειδή ο γιος της Σάλι μόλις τελείωσε το σχολείο και θα γίνει δασοφύλακας και, όταν μου το έλεγε, σκέφτηκα απλώς, ξέρεις, τι υπέροχη δουλειά, τι έξυπνη ιδέα, αντί να είναι παγιδευμένος σε ένα μικρό κουβούκλιο όπως εσύ».

«Δεν είμαι παγιδευμένη σε κουβούκλιο», είπε η Έρικα αναστενάζοντας. Το γραφείο της έβλεπε στο λιμάνι και κάθε Δευτέρα πρωί η γραμματέας της τής αγόραζε φρέσκα λουλούδια. Λάτρευε το γραφείο της. Λάτρευε τη δουλειά της.

«Ήταν ιδέα της Σάλι, ξέρεις. Να γίνει ο γιος της δασοφύλακας. Πολύ έξυπνο εκ μέρους της. Δεν είναι συμβατική η Σάλι, δε σκέφτεται με στεγανά».

«Η Σάλι;» είπε η Έρικα.

«Η Σάλι! Η καινούργια μου κομμώτρια!» είπε η μητέρα της ανυπόμονα, λες και η Σάλι ήταν στη ζωή της χρόνια και όχι κάνα δυο μήνες. Λες και η Σάλι θα ήταν φίλη της για μια ζωή. Χα! Η Σάλι θα πήγαινε όπου είχαν πάει όλοι οι άλλοι υπέροχοι ξένοι στη ζωή της μητέρας της.

«Λοιπόν, τι άλλο θα έλεγε το μήνυμά σου;» είπε η Έρικα.

«Για να δούμε... Μετά θα έλεγα, κάπως αδιάφορα, σαν να το είχα μόλις σκεφτεί: Α, άκου, αγάπη μου, παρεμπιπτόντως!»

Η Έρικα γέλασε. Η μητέρα της πάντα μπορούσε να την κερδίσει, ακόμα και στις χειρότερες στιγμές. Εκεί που η Έρικα νόμιζε ότι είχε τελειώσει, ότι αυτό ήταν, δεν άντεχε άλλο, η μητέρα της με τη γοητεία της την έκανε να την αγαπήσει ξανά.

Γέλασε και η μητέρα της, αλλά το γέλιο της ακούστηκε ταραγμένο, σχεδόν διαπεραστικό. «Θα έλεγα: Άκου, αγάπη μου, μή-

πως θέλετε να έρθετε με τον Όλιβερ για φαγητό την Κυριακή;»

«Όχι», είπε η Έρικα. «Όχι».

Πήρε μια ανάσα σαν να ρουφούσε τον αέρα με καλαμάκι. Ένωσε τα χείλια της να τρέμουν.

«Όχι, σ' ευχαριστώ. Θα έρθουμε στις δεκαπέντε. Τότε θα έρθουμε, μαμά. Όχι άλλη φορά. Αυτή είναι η συμφωνία».

«Μα, αγάπη μου, νόμιζα ότι θα ήσουν πολύ περήφανη για μένα που...»

«Όχι», είπε η Έρικα. «Θα σε συναντήσω όπου αλλού θέλεις. Μπορούμε να βγούμε για φαγητό την Κυριακή. Σε ένα ωραίο εστιατόριο. Ή μπορείς να έρθεις στο σπίτι μας. Δεν έχουμε κανονίσει κάτι με τον Όλιβερ. Μπορούμε να πάμε οπουδήποτε, αλλά όχι στο σπίτι σου». Έκανε μια παύση και το επανέλαβε, πιο δυνατά και πιο καθαρά, σαν να μιλούσε σε κάποιον που δεν καταλάβαινε καλά αγγλικά. «Δε θα έρθουμε στο σπίτι σου».

Έπεσε σιωπή.

«Ως τις δεκαπέντε», είπε η Έρικα. «Το γράφει στο ημερολόγιο. Στα ημερολόγια και των δύο. Και μην ξεχνάς ότι θα φάμε με τους γονείς της Κλέμενταϊν την Τρίτη το βράδυ! Άρα έχουμε να περιμένουμε κι αυτό». Πράγματι, αυτό θα είχε πολύ γέλιο.

«Ήθελα να δοκιμάσω μια καινούργια συνταγή. Αγόρασα ένα βιβλίο με συνταγές χωρίς γλουτένη, σου το είπα;»

Ήταν η αλλαγή του τόνου της. Η υπολογισμένη, απότομη ευθυμία, σαν να νόμιζε ότι υπήρχε περίπτωση η Έρικα να παίξει το παιχνίδι που έπαιζαν τόσα χρόνια, όπου και οι δυο προσποιούνταν ότι ήταν μια συνηθισμένη μάνα και μια συνηθισμένη κόρη που έκαναν μια συνηθισμένη συζήτηση, ενώ ήξερε ότι η Έρικα δεν έπαιζε πια, ενώ και οι δυο τους είχαν συμφωνήσει ότι το παιχνίδι είχε τελειώσει, ενώ η μητέρα της είχε κλάψει και είχε ζητήσει συγγνώμη και είχε δώσει υποσχέσεις που και οι δυο τους ήξεραν ότι δε θα κρατούσε, αλλά τώρα ήθελε να προσποιηθεί ότι ποτέ δεν είχε δώσει αυτές τις υποσχέσεις.

«Μαμά! Για όνομα!>

«Τι;» Δήθεν αθώα. Ο εξοργιστικός μωρουδίστικος τόνος στη φωνή της.

«Υποσχέθηκες στον τάφο της γιαγιάς ότι δε θα αγόραζες άλλο βιβλίο συνταγών! Δε μαγειρεύεις. Δεν έχεις αλλεργία στη γλουτένη!» Γιατί η φωνή της έτρεμε από οργή, ενώ δεν περίμενε ποτέ να κρατήσει εκείνες τις μελοδραματικές υποσχέσεις της;

«Δεν έδωσα καμία τέτοια υπόσχεση!» είπε η μητέρα της και σταμάτησε τα μωρουδίστικα, απαντώντας με θράσος στην οργή της Έρικα με τη δική της. «Και για την ακρίβεια, τελευταία υποφέρω από φοβερό φούσκωμα. Και βέβαια έχω δυσανεξία στη γλουτένη. Να με συγχωρείς που ανησυχώ για την υγεία μου».

Μην εμπλέκεσαι. Αποστασιοποιήσου από το συναισθηματικό ναρκοπέδιο. Γι' αυτό ξόδευε χιλιάδες δολάρια στην ψυχοθεραπεία, ακριβώς για μια τέτοια κατάσταση.

«Εντάξει, λοιπόν, μαμά, χάρηκα που τα είπαμε», είπε η Έρικα βιαστικά, χωρίς να της δώσει ευκαιρία να μιλήσει, σαν να έκανε τηλεπωλήσεις, «αλλά είμαι στη δουλειά και πρέπει να κλείσω. Τα λέμε αργότερα». Το έκλεισε προτού προλάβει να απαντήσει η μητέρα της και έριξε το κινητό στην αγκαλιά της.

Οι όμοιοι του ταξιτζή ήταν αισθητά ακίνητοι πάνω στο κάλυμμα με χάντρες στο οποίο καθόταν, μόνο τα χέρια του κινούνταν στο κάτω μέρος του τιμονιού, καθώς προσποιούνταν ότι δεν άκουγε. Τι σόι κόρη αρνείται να πάει στο σπίτι της μάνας της; Τι σόι κόρη μιλάει τόσο απότομα στη μάνα της επειδή αγόρασε καινούργιο βιβλίο συνταγών;

Ανοιγόκλεισε δυνατά τα μάτια της.

Το κινητό της χτύπησε ξανά και η Έρικα τινάχτηκε τόσο απότομα, που παραλίγο να πέσει από την αγκαλιά της. Πάλι η μητέρα της θα ήταν, που την έπαιρνε για να αρχίσει το βρίσιμο.

Αλλά δεν ήταν η μητέρα της. Ήταν ο Όλιβερ.

«Γεια», είπε εκείνη και παραλίγο να κλάψει από ανακούφιση, όταν άκουσε τη φωνή του. «Μόλις είχα ένα διασκεδαστικό τηλεφώνημα με τη μαμά. Ήθελε να πάμε για φαγητό την Κυριακή».

«Μα υποτίθεται πως δεν πρέπει να πάμε ως τον άλλο μήνα, έτσι δεν είναι;» είπε ο Όλιβερ.

«Ναι», είπε η Έρικα. «Δοκίμαζε τα περιθώριά της».

«Είσαι καλά;»

«Ναι». Πέρασε το δάχτυλο στο δέρμα κάτω από τα μάτια της. «Μια χαρά».

«Σίγουρα;»

«Ναι, ευχαριστώ».

«Βγάλ' την απ' το μυαλό σου αμέσως», είπε ο Όλιβερ. «Πήγες στην ομιλία της Κλέμενταϊν στη βιβλιοθήκη σε εκείνο το μέρος;»

Η Έρικα έγειρε το κεφάλι της στο κάθισμα και έκλεισε τα μάτια. Γαμώτο! Φυσικά. Γι' αυτό την έπαιρνε. Για την Κλέμενταϊν. Το πλάνο ήταν να μιλήσει στην Κλέμενταϊν μετά την ομιλία της, την ώρα που θα έπιναν καφέ. Ο Όλιβερ δεν ενδιαφερόταν και πολύ για το κίνητρο της Έρικα να παρακολουθήσει την ομιλία της Κλέμενταϊν. Δεν καταλάβαινε την εμμονή της να συμπληρώσει τα κενά της μνήμης της. Το έβρισκε ασήμαντο, σχεδόν ανόητο. «Πίστεψέ με, έχεις θυμηθεί ό,τι επρόκειτο να θυμηθείς», της είχε πει. (Τα χείλια του ήταν στενά, τα μάτια του σκληρά, όταν έλεγε «Πίστεψέ με». Μόνο μια υποψία πόνου, που δεν μπορούσε ποτέ να καταπνίξει τελείως και που πιθανόν θα αρνούσαν ότι ένιωθε.) «Τα κενά μνήμης είναι αναμενόμενα, όταν πίνεις πολύ». Δεν ήταν αναμενόμενα για εκείνη. Όμως ο Όλιβερ το είχε θεωρήσει τέλεια ευκαιρία να μιλήσει στην Κλέμενταϊν, να τη στριμώξει επιτέλους.

Πάλι έπρεπε να είχε αφήσει να βγει τηλεφωνητής.

«Πήγα», είπε. «Αλλά έφυγα στα μισά. Δεν ένιωθα καλά».

«Άρα δεν μπόρεσες να της μιλήσεις;» είπε ο Όλιβερ. Καταλάβαινε ότι έβαζε τα δυνατά του για να κρύψει τον εκνευρισμό του.

«Όχι σήμερα», απάντησε. «Μην ανησυχείς. Απλώς ψάχνω την κατάλληλη στιγμή. Το εμπορικό κέντρο δε θα ήταν και ο καλύτερος χώρος, έτσι κι αλλιώς».

«Απλώς κοιτάζω το ημερολόγιό μου. Έχουν περάσει δυο μήνες από το μπάριμπεκιου. Δε νομίζω πως είναι προσβλητικό ή

αναίσθητο εκ μέρους μας... ή κι εγώ δεν ξέρω τι, να τη ρωτήσεις. Τηλεφώνησέ της. Δε χρειάζεται να γίνει από κοντά».

«Το ξέρω. Συγγνώμη».

«Δε χρειάζεται να ζητάς συγγνώμη», είπε ο Όλιβερ. «Είναι δύσκολο. Δε φταις εσύ».

«Δικό μου φταίξιμο ήταν που πήγαμε στο μπάρμπεκιου εξαρχής», είπε. Ο Όλιβερ δε θα τη συγχωρούσε γι' αυτό. Ήταν υπερβολικά ακριβής. Ανέκαθεν ήταν κοινό τους χαρακτηριστικό: το πάθος για την ακρίβεια.

Ο ταξιτζής φρέναρε απότομα. «Ηλίθιε! Παλιοηλίθιε!» Η Έρικα ακούμπησε με την παλάμη της το μπροστινό κάθισμα για να κρατηθεί.

«Αυτό δεν έχει καμία σχέση», άκουσε τον Όλιβερ.

«Για μένα έχει», είπε. Το τηλέφωνό της έκανε έναν ήχο που την ειδοποιούσε ότι είχε δεύτερη γραμμή. Θα ήταν η μητέρα της. Το ότι είχε κάνει δύο ολόκληρα λεπτά να ξαναπάρει σήμαινε ότι είχε προτιμήσει να κλάψει παρά να βρίσει. Τα δάκρυα έπαιρναν πιο πολύ χρόνο.

«Δεν ξέρω τι θέλεις να πω, Έρικα», είπε ο Όλιβερ ανήσυχος. Πίστευε πως υπήρχε σωστή απάντηση. Μια απάντηση στο λυσάρι. Νόμιζε ότι υπήρχαν μυστικοί κανόνες για τις σχέσεις που κατείχε εκείνη, επειδή ήταν γυναίκα, και που σκόπιμα τους απέκρυπτε. «Απλώς... θα μιλήσεις με την Κλέμενταϊν;» είπε.

«Θα μιλήσω με την Κλέμενταϊν», είπε η Έρικα. «Τα λέμε απόψε».

Έβαλε το τηλέφωνό της στο αθόρυβο και έπειτα στην τσάντα της, στα πόδια της. Ο ταξιτζής δυνάμωσε το ραδιόφωνο. Πρέπει να είχε εγκαταλείψει την απόπειρα να της ζητήσει λογιστικές συμβουλές τώρα, σκεπτόμενος πιθανόν ότι, αν έκρινε από την προσωπική της ζωή, οι επαγγελματικές συμβουλές της δε θα ήταν και πολύ αξιόπιστες.

Η Έρικα σκεφτόταν την Κλέμενταϊν, που τώρα θα τελείωνε την ομιλία της στη βιβλιοθήκη, πιθανότατα υπό το ευγενικό χει-

ροκρότημα του κοινού. Δε θα ακούγονταν μπράβο, δε θα σηκώνονταν όρθιοι επευφημώντας, δε θα της έδιναν μπουκέτα με λουλούδια στα παρασκήνια.

Την καημένη την Κλέμενταϊν, που ένιωθε ότι έπρεπε σχεδόν να υποβαθμιστεί κατ' αυτόν τον τρόπο.

Ο Όλιβερ είχε δίκιο: Η απόφαση να πάνε στο μπάρμπεκιου δεν είχε καμία σχέση. Ήταν ένα μη ανακτήσιμο κόστος. Έγειρε ξανά το κεφάλι της στο κάθισμα, έκλεισε τα μάτια και θυμήθηκε ένα ασημένιο αυτοκίνητο να την πλησιάζει, μέσα σε έναν στρόβιλο από φθινοπωρινά φύλλα.

Ο Σαμ και η Κλέμενταϊν έχουν μια υπέροχη αν και πολυάσχολη ζωή. Έχουν δύο κοριτσάκια, ο Σαμ μόλις ξεκίνησε τη δουλειά των ονείρων του και η Κλέμενταϊν, η οποία είναι τσελίστρια, προετοιμάζεται για τη σημαντικότερη ακρόαση της ζωής της. Αν υπάρχει κάτι στο οποίο μπορούν να βασίζονται, αυτό είναι ο ένας στον άλλον.

Η Κλέμενταϊν και η Έρικα είναι φίλες από παιδιά. Μόνο μία ματιά είναι αρκετή για να συνεννοηθούν απόλυτα. Η σχέση τους, όμως, είναι σύνθετη. Έτσι, όταν η Έρικα τους προσκαλεί την τελευταία στιγμή σε μπάρμπεκιου με τους γείτονές της Τίφανι και Βιντ, η Κλέμενταϊν και ο Σαμ δέχονται αμέσως. Οι φανταχτερές προσωπικότητες της Τίφανι και του Βιντ θα είναι, αν μη τι άλλο, διασκεδαστικές.

Δύο μήνες αργότερα, η βροχή δε λείει να σταματήσει και η Κλέμενταϊν και ο Σαμ δεν παύουν να αναρωτιούνται: «Πώς θα ήταν τα πράγματα αν δεν είχαμε πάει;»

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2138-4

9 786180 121384

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19267

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ' Ε Π Α Φ Η